

Quỳnh Dao

Biệt Thự Vân Phi

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

QUỲNH DAO

Biệt Thự Vân Phi

Phần 1

- Thiệt là cái ngày hết sức xui xẻo! Xui xẻo đến cả nhà! Xui đến mười tám tầng địa ngục, xui đến nước Ấn độ, xui đến tận Tây Thiên!

Vân Phi vừa tiến ra sườn núi phía sau nhà, miệng vừa mắng lầm bầm. Nàng mặc chiếc áo sơ mi hồng, chiếc quần soọc trắng để lộ cặp chân dài thon thon nõn nà. Dưới chiếc nón cỏ rộng vành màu trắng là khuôn mặt bị ánh mặt trời tắm hồng, đôi mắt đen lóe ánh bực bội hằm hằm, hàng mi rậm giương cao, cái dáng của một con ngựa bất kham; sóng mũi cao thẳng càng lộ ra nét ngạo mạn quật cường đến như cái miệng xinh đẹp kia lại bầm bậm nghiêm nghị, lại cho thấy nét buông thả và cộc cằn không nói được.

Đấy chính là Vân Phi, y như mẹ nàng đã nói: "Chẳng bao

giờ có thể trở thành một đứa con gái cao sang quý phái." Ai muốn làm con gái cao sang quý phái bao giờ? Trời mà biết! Nàng hướng về một cánh rừng mà nàng thích nhất do các loại cây như: trúc, thanh đàn, cổ thụ và tương tự phối hợp mà tạo thành. Chẳng kể xuân hạ thu đông, rừng cây này mãi mãi là một mảng lá xanh ngấn ngát. Vì thế, Vân Phi đặt tên cho nó là "mái nhà xanh". Mấy năm trước nàng có xem qua bộ phim "biệt thự xanh" do minh tinh Audrey Hepburn đóng, nên nguồn gốc mái nhà xanh này là do từ đây mà ra.

Mái nhà xanh là một vùng trời nhỏ của Vân Phi, hình như na ná với đất trời nhỏ này, nàng có mấy cái nữa: Phía sau mái nhà xanh là một con sông, mặt nước phản chiếu ánh dương cứ như một phiến thủy tinh trong suốt, bờ sông có vô số đá trứng cùng nham thạch, thật là một chỗ ngồi buông câu lý tưởng, con sông này Vân Phi gọi nó là "phòng thủy tinh". Giá mà ai lội theo phòng thủy tinh sẽ tới một sơn cốc có thảm cỏ xanh um phẳng phiu, mặt trên điểm tuyết đầy hoa dại màu tím tím hình cái chuông. Sơn cốc này Vân Phi bảo đó là "quán tử linh". Cứ lần sâu vào có thể leo đến đầu ngọn núi, nơi đây toàn là tòng xanh biếc ngát cao, suốt ngày mây mù tỏa đỉnh núi, ráng vương

mờ mịt. Vân Phi gọi tên nó à “lầu yên hà”. “Mái nhà xanh”, “phòng thủy tinh”, “quán tử linh”, “lầu yên hà” hợp lại thành một thế giới của Vân Phi. Nàng gọi một tên chung là “biệt thự Vân Phi”.

Hiện giờ Vân Phi đã đi vào “mái nhà xanh”, bên tay cấp quyển *Le petit chose*, một danh tác của Alphonse Daudet mà miệng cứ mắng lẩm bầm. Một mặt, nàng tìm đến gốc cổ thụ già cằn cỗi, cành gie tứ tung, lá xanh um tùm. Ngó quanh quất không thấy bóng người, nàng bèn vin vào một cành, nhún mình đu nhẹ lên trên, sau đó, lần theo thân cây mà bò lên một cách thành thạo; lựa một nơi thật yên ắng thoải mái, nàng ngồi dựa vào thân cây và duỗi thẳng đôi chân, cả người đều ẩn khuất trong tàng lá xanh rậm rạp.

- Tuyệt!

Nàng tự lẩm bầm:

- Cho họ đến tìm ta đi, tìm được ta rồi mới thấy cái hết sức nông nổi của họ! Cứ buộc ta phải màu mè làm cô thực nữ đoan trang thùy mị để dự yến hội, hừ! Nằm mộng!

Cởi bỏ chiếc nón cỏ, mái tóc đen nhánh xõa tung, nàng co tay gói đầu, đặt quyển sách trên cành cây kế bên và bắt đầu nghĩ ngợi miên man. Tất cả mọi chuyện bắt đầu như thế ư?

Thật, giận tới giận lui, trách xuôi trách ngược, hận đầu này tức đầu nọ, đều là bà Trương bày hết, và chính là do bà ta cả, ngày ba ngày hai cứ lằng xằng chạy tới nhà, nói ra nói vào với mẹ:

-Trai lớn phải có vợ, gái lớn phải có chồng, chị Lý a, tôi thấy chứng của con Vân Phi nhà chị chính vì chưa có bạn trai. Biệt thấy nó xã giao với ai bao giờ, thời buổi này, trai gái đều được tự do yêu đương, đằng này con Vân Phi nhà chị hình như là đứa con nít khù khờ chưa biết chi hết, thực là làm cho cha mẹ phải bận lòng! Chị tìm cho nó một bạn trai đi, tôi cam đoan với chị, cái thứ chứng kỳ quặc của nó sẽ hết thôi!

Cái chứng kỳ quặc! Trời mà biết! Nàng có bệnh tật gì nào? Nếu bảo rằng suốt ngày mãi vui thú rong chơi trên núi ngoài đồng là chứng kỳ quặc, thì nàng cảm thấy suốt ngày cứ ru rú miết trong nhà mới là chứng kỳ quặc hết cỡ! Song

bà mẹ lại thực thà quá đi, chỉ khư khư ghim vào đó mà cho là thiệt rồi phát rầu. Thế nên, chị hai, chị ba, chị tư đã có chồng mà phải vâng lời dò la thăm hỏi tìm một tấm chồng cho Vân Phi. Do vậy, ngày ngày, từ sáng tới tối cứ thấy mấy chị ấy hết la cà nhà tử tế này lại lân la nhà sang giàu kia, đồng thời, bà Triệu Tiền Tôn thì không ngớt tới lui, cứ dục đầu kê tai xầm xì với mẹ. Và rồi, cái chuyện xui xẻo mười tám đời tổ tông đã phát sinh.

Ngày nọ, chị hai Vân Nghê hí hửng chạy tới, giảo đầu một câu:

- Má! Má còn nhớ Từ Chấn Á không?

- Từ Chấn Á nào?

Bà mẹ chỉ hững hờ liếc qua một cái.

- Là láng giềng với mình hồi tụi con còn tấm bé đó, cái cậu Từ Chấn Á mà ngày ngày thi trèo cây với Vân Phi ấy mà!

Bà mẹ chợt hiểu ra:

- Chính con Vân Phi đặt cho nó ngoại hiệu là “Cọp đầu chó”, và nó gán cho Vân Phi cái tên “bé mắc phong” phải chăng?

- Dạ phải!

- Chẳng là nó và cả nhà đều sang Mỹ hết rồi mà? Má với bà Từ còn là chỗ bạn thân nữa kia! Đã lâu quá không được tin tức gì ráo. Vì sao con bỗng dưng nhớ tới nó?

- Con trình với má đây, má, hiện giờ Từ Chấn Á đã lấy bằng bác sĩ bên Mỹ và không bao lâu sẽ trở về Đài Loan. Anh của cậu ấy là bạn học với Lập Quần khi còn ở bên Mỹ, mới viết thư cho Lập Quần bảo rằng, để chúng ta lo liệu giúp cho cậu ấy một cô bạn gái xứng đáng, hay nói cách khác, kể như chúng ta làm mai dong cho Từ Chấn Á vậy, đây má xem, há chẳng phải à cơ hội tốt cho Vân Phi sao?

Lập Quần lại là chồng của Vân Nghê chết dở! Ai mà để cho chàng ta rõ biết thằng quỷ Từ Chấn Á! Cái thằng cọp đầu chó! Hơn nữa Vân Phi chắc mẩm còn mắc cảm với nó, bộ mặt bành bạnh, bắp thịt u nần, leo trèo, bắt phá tổ

chim, đánh lộn đánh lạo mà còn ra vẻ khinh khỉnh nữa
chớ! Thôi dẹp phút nó đi! Cái thằng cộp đầu chó xui xẻo
ấy! Nhưng rồi, niềm hứng thú của bà mẹ lại đến.

- Cái thằng đó... đáng vẽ ra sao rồi?

- Má đĩnh ninh người ta như cộp đầu chó mãi sao? Đã lớn
rồi, đĩnh đặc đẹp trai lắm kia! con có ảnh đây nè, má xem
đi!

Và rồi hai mẹ con dạm đầu ngấm nghĩa tỉ mỉ từng li từng tí,
ra chiều thích thú ửng lòng lắm, chẳng khác gì tấm địa đồ
kho tàng của bọn cướp biển thế kỷ thứ 18. Chiếc đầu bà
mẹ gật mãi y như con chim bồ câu mổ thóc, mày nở mắt
cười, miệng khen ngợi không ngớt.

- Thật không nhầm! Quả không nhầm! Đúng là không
nhầm! Cậu ta về Đài Loan làm gì nhỉ?

- Cậu ta là kỹ sư một công xưởng bên nước Mỹ, công
xưởng ấy lại chia một phân xưởng ở Đài Loan, đưa cậu ta
về để đứng ra cáng đáng.

- Ô, điều kiện thực không tệ, quả không tệ, đúng là không tệ!

- Con nghĩ, má, nhà mình rộng rãi lại ở ngoại thành, không khí trong lành, tội chi mình không mời cậu ta về đây ở, và như thế là có nhiều cơ hội để hai đứa chúng nó tiếp xúc... việc ắt thành thôi! Có điều, má nên bảo Vân Phi đừng diện ra vẻ nhu mì mềm đằm một tí, chẳng thế, với vẻ khật khùng của nó đó, ma nào mà dám dòm tới!

- Khi nào Từ Chấn Á về?

- Dạ cuối tháng này!

- Đã chắc thế ư?

Bà mẹ hết sức mừng rỡ.

- Má sẽ gửi ngay cho bà Từ một bức thư để kéo lại tình xưa. Với lại dọn dẹp sẵn một gian phòng, hà, nếu việc này mà thành tựu thì tốt quá xá đi! Cái ung nhọt trong lòng má mới dứt đi được!

Thế rồi, hôm nay cái ngày xui xẻo đã tới. Vừa mờ mờ sáng, vợ chồng chị hai, vợ chồng chị ba, vợ chồng chị tư đều tới đông đủ hết, bà mẹ kêu làm một cỗ bàn linh đình, bảo là để tẩy trần cạp đầu chó. Ba người chị chen nhau tới phòng Vân Phi, muốn phụ giới phần thoa son, muốn phụ chải chuốt mái đầu, muốn phụ đóng... keng một bộ đồ cho nàng! Đương nhiên là một chiếc áo dài thứ xịn! Mặc cho nàng vừa réo vừa la vừa giận vừa mắng ồm tỏi, song mấy người chị lại thêm một bà mẹ nữa, cứ hì hục hết hơi hết sức, kẻ nắm tay người kèm chân, rùm beng cả buổi mà không làm cách chi được. Bà mẹ cứ dỗi dằn dịu ngọt, rồi lại bắt đầu thở ra, kẻ khuyên lơn người năn nỉ:

- Em gái ngoan của chị, em cứ y theo lời chị đi!

- Cưng của chị, em mặc bộ áo quần này nhé!

- Thiệt mà, cả đời mà mắc nợ mới sanh ra đứa con cứng đầu thế này!

Nàng cả đời nào có sợ chi, chỉ sợ nỗi than van và nhằn nhĩ của mẹ, cuối cùng, nàng thực chịu hết nỗi, cứ mặc để họ tác quái! Ngồi ra đó, nàng phỗng trơ tựa khúc gỗ,

chẳng nói chẳng nhúc nhích, phó mặt cho họ trét phấn, bôi son, kẻ mày, nàng chỉ thấy mình là một khúc gỗ, tay chân cứng đờ để cho họ mặc áo quần. Cuối cùng kẻ như là xong, người chị hai nói:

- Xem đấy, chưng diện đẹp lắm chứ bộ! Một mỹ nhân có khác!

- Đẹp thật!

Người chị ba tiếp lời:

- Thực không ngờ Vân Phi lại đẹp như vậy!

- Ô, cái cậu Từ Chấn Á mà không mê tít mới là lạ cho!

Người chị tư cũng xen vào.

Vân Phi lấy gương soi, giật mình “ồ” lên một tiếng, người liền bổ ngựa ra sau. Người chị hai quỳnh quáng dỡ nàng, vội vã hỏi:

- Sao? Sao rồi?

- Tôi muốn chóng mặt! - Nàng réo lên. - Tôi sẽ xây xẩm ngay bây giờ, mau dẹp chiếc gương đi, con yêu quái trong đó làm tôi nôn mửa quá!

- Em chẳng hiểu chi ráo, Vân Phi! - Người chị hai nói. - Thanh niên họ thích thứ cô gái như vậy lắm đấy!

Té ra bọn đàn ông đều thích yêu quái, nàng khẽ rên, thật là họ có cái ưa thích lạ đời!

- Đừng có ở đó nói xàm, bà mẹ bảo. Chúng ta ra sân bay đón người đi!

- Con mà thế, má đừng hòng con bước ra khỏi cửa, - nàng nói tiếp luôn, - và cũng đừng hòng con đi tiếp cái tên cọp đầu chó đó!

- Giờ thì má đề nghị với con như vậy nhé, bà mẹ dần cơn giận. Lát nữa con gặp mặt cậu ấy chớ kêu nó là cọp đầu chó, được không nào?

- Vậy kêu hấn là gì? Nàng thao láo đôi mắt, suy nghĩ. À phải rồi, cọp đầu chó là tục danh còn chánh danh là sư

phang chó, đúng! Đúng là sư phang chó!

- Trời đất! Bà mẹ trong lỗ mũi thở phào ra một hơi dài. Ai có thể dạy mày, cái con khùng điên này biết làm sao đây?

- Giờ mình ra sân bay cái đã, má, người chị hai đề nghị. Con nghĩ, nên để Vân Phi ở lại nhà, còn tất cả chúng ta đều đi đón, đằng nào rồi lát nữa cũng sẽ gặp mặt nhau thôi.

Do đó, người mẹ chỉ còn có nước thở ra rồi cùng mọi người ra phi trường. Vân Phi chờ họ đặt bước tới cổng ngoài, nàng liền tắt tả chạy tới phòng tắm, mở vòi nước vô thau, không đầy hai phút sau đã tẩy rửa sạch ráo bộ mặt yêu quái. Và rồi, nàng xé toạt bộ áo quần trên người, mặt lấy chiếc áo sơ mi và chiếc quần soọc của mình, đoạn chụp lấy cái nón cỏ và theo cửa sau đông tuốt như một vệt khói.

Đấy chính là nguyên nhân mà Vân Phi bây giờ mới ngồi trên cây cỏ thụ măng mỡ.

Thời gian chậm chậm trôi, nàng thần thờ nằm trên cây cỏ

thụ, mơ màng đôi mắt, qua kẽ lá, nhìn mây trắng trên mảnh trời xanh. Chỉ lát sau nàng đã quên phút Từ Chấn Á, bầu trời một màu lam, lam đến trong suốt, lam đến tỏ rõ, lam đến sáng ngời, mây trắng bồng bênh như khói như tơ, đến rồi đi, tụ rồi tán, trên mảnh trời lam biêng biếc không tơ hào để lại ngấn tích, nàng nhìn đến ngây người, nhìn đến xuất thần.

- Vân Phi! Vân Phi! Vân Phi! Em ở đâu?

Tràng tiếng gọi xé tan bầu không khí yên lặng của mái nhà xanh, Vân Phi bỗng giật mình, tư tưởng từ phương trời xa thẳm bị kéo về thực tại, nàng hé vạch một vài nhánh cây, len lén ngó xuống, người chị hai Vân Nghê đang hót hơ hót hải càn vào mái nhà xanh, hai tay bụm miệng làm loa réo gọi vang dội.

- Vân Phi! Em chớ đùa bỡn, cả nhà đang đợi em về dùng cơm đây! Vân Phi! Vân Phi! Vân Phi!

Chị ta hết hơi hết sức réo gọi, đình ninh Vân Phi núp trốn quanh quất đâu đây ở dưới mấy gốc cây mà thôi, chớ đời nào nghĩ tới nàng lại leo tuốt trên ngọn cây thế này. Vân

Phi chẳng khỏi tức cười, lại vội bùm lấy miệng, vì một cử động ấy mà cuốn Le Petit Chose bên cạnh nàng đã đánh bịch rơi xuống, hay đâu lại trúng lên đầu Vân Nghê, Vân Nghê ngược nhanh nhìn lên ngọn cổ thụ, thế là Vân Phi đã bị lộ tẩy.

- Vân Phi, em còn chưa chịu xuống à! thật là hết cỡ nói! Vân Nghê giận đến đỏ mặt tía tai.

- Ờ kìa, tôi có cố ý đâu nào! Vân Phi cuống cuống giải thích. Quyền sách... quyền sách... tự dưng nó rơi xuống đó thôi!

- Sao hở? Rồi lại em có chịu về ăn cơm không?

Vân Nghê thộn mặt, chị ta dùng cái thứ võ khí mà Vân Phi kỵ nhất, biết cô em nhỏ này tuy cứng đầu mà lại rất trọng tình chị em.

- Chị bảo cho em biết, nếu em không xuống để theo chị về dùng cơm thì mấy chị cũng biết mà lý gì tới em nữa, mãi mãi cả đời không ngó ngang chi tới em hết!

- Ôi chao, chị, Vân Phi quả nhiên hoảng lên. Làm gì mà phải giận dữ đến như vậy, về thì về chứ!

Từ trên cây phóng xuống, đầu nàng ghim đầy lá cành, khắp người gấn đầy cỏ xanh và vỏ cây, trên bắp đùi thì trét giống gì đen thui đen thui, còn ở cổ áo lại lòng thòng bao rế lúa, nàng hề hề cười với Vân Nghe và lạnh lạnh hỏi:

- Sao! Cái tên cọp đầu chó không nhầm, quả không nhầm, đúng là không nhầm đã tới chưa?

Vân Nghe lom lom mắt ngó nàng, hít vào một hơi dài.

- Trời đất! Chị ta quát. Đừng lôi thôi gàn dở! Mau theo cửa sau mà vô nhà, trang điểm nhanh nhanh để gặp khách!

- Đừng hòng! Vân Phi bảo. Em về trước, chị thử thách về sau nhé!

Rùn chân, nàng nhắm phía trước phóng như bay.

- Vân Phi! Vân Phi! Vân Phi! Ôi, trời hỡi!

Vân Nghê ở phía sau thẳng cổ réo rầm rĩ, còn Vân Phi sớm đã đông biệt tăm biệt dạng.

Tợ chiếc đầu xe lửa, Vân Phi đâm sầm vô cổng chạy thẳng đến phòng khách, đúng lúc người chị ba của Vân Phi là Vân Hà đang hí hửng thổi phồng đứa em mình với vị khách mới tới.

- Em gái tôi là đứa hiền lành, nhu mì, đẹp nhất nhà...

Câu nói của chị ta bỗng ngưng bật, mắt thao láo dòm Vân Phi vừa cúi đầu vô, người trong phòng đều ngớ ngẩn. Riêng vị khách lại đưa đôi mắt sáng rõ nhìn cô thiếu nữ mới sấn vào mà nhoẻn một nụ cười.

Vân Phi ngó thẳng vị khách, anh ta hơi ra ngoài ý liệu của nàng, chẳng giống cạp đầu chó tí nào cả, mà người thì cao ráo, đường hoàng, với lại cách chưng diện không có chi diêm dúa lố lăng quá; dưới hàng mày rậm không dễ khuất phục kia là đôi mắt đen sáng suốt và đẹp. Chàng đang mỉm cười, nụ cười phớt vẻ trào lộng mà lại không hàm chứa ý tứ gì.

- Hay.

Vân Phi gật đầu với chàng, nhường nhường mày, xỏ xiên nói:

- Thiết nghĩ anh chính là vị cọp đầu chó không nhằm, quả không nhằm, đúng là không nhằm đấy phải không?

Vị khách ấy rung người, nhất thời dường như hơi lúng ta lúng túng. Nhưng, liền đó, chàng ta trấn áp ngay nỗi khó chịu của mình, chậm rãi cúi lưng với nàng, nụ cười bên khóe miệng lại càng rõ nét.

- Phải. - Chàng ta ung dung đáp lại, lom lom nhìn nàng, ánh mắt sáng rỡ bức người. - Thế thì, cô hẳn là vị mắc phong hiền lành, nhu mì và đẹp đẽ nhất đây mà.

Lần này đến lượt Vân Phi phát run, nàng run bần bật một hồi, tiếp đấy nàng phá lên cười to, cười đến trời nghiêng đất chuyển. Và cọp đầu chó kia ư, cũng bật cười theo, cười còn dữ dội hơn nàng nữa. Sau đó, người trong phòng dễ chừng không nín cười nổi, ai nấy cũng gập bụng mà cười theo. Trong lúc ấy thì Vân Nghê hồn hển chạy về,

gặp phải cái cuộc diện cười khùng thế này, chị ta đứng
ngây người run như cây sậy, không rõ hà có chi mà mọi
người đều mặc phong hết cả.

QUYỀNH DAO

Biệt Thự Vân Phi

Phần 2

Đêm, ánh trăng soi vàng vạc. Từ Chấn Á thông dong đạp bước trên sườn núi, chung quanh một màu xanh rì trải rộng, cỏ tươi mơn mớn và không khí của sơn dã vây quanh lấy chàng. Trên nền trời, sao lạnh nhấp nháy, trăng trong lơ lửng, lơ thơ một vài áng mây nhẹ nhẹ trôi không biết về đâu. Gió lướt thướt khẽ lướt trên khuôn mặt, thoảng hương vị pha trộn mùi sơn dã và hoa cúc. Chàng hơi ngây ngây, đã bao năm bị dí ở trong sự ồn ào phiến toái của đô thị, cơ hồ chàng đã quên đi thế giới tự nhiên. Bây giờ, nghe chim vắng tiếng kêu xa xa, nhìn đom đóm lập lòe trong bụi cỏ, chàng đắm chìm vào một thứ tình vắng vương man mác.

Một chuỗi tiếng bước chân gấp rút đưa tới, một tiếng gọi cộc lốc cắt đứt dòng suy nghĩ của chàng.

- Ờ kìa! Tôi đi tìm anh khắp nơi!

Chàng xoay đầu lại, dưới ánh trăng, đôi mắt Vân Phi rực sáng.

Chàng cười.

- Cứ gọi thẳng tên tôi, đừng ngại.

- Kêu gọi gì cũng thế, đằng này tôi đang gọi anh.

Nàng sải bước đi tới. Chàng hỏi:

- Có chuyện chi không?

- Anh sẽ còn ở nhà tôi lâu dài, cho nên, trong khi anh chân ướt chân ráo tới đây, trước hết tôi muốn cùng anh bàn cho rõ chuyện để tránh điều phiền phức sau này.

- Sao? Chàng dán mắt nhìn nàng.

- Là thế này, nàng đưa tay chỉ về phía ngôi nhà phía sau

lưng. Anh có biết, trước khi anh tới, ngôi nhà kia đã tiến hành một âm mưu chẳng?

- Âm mưu gì? Chàng nhú mày.

- Đây này, mẹ và mấy chị tôi, họ đang khổ công chuẩn bị một âm mưu. Nàng ngó tận mặt chàng, tiếp, họ tự nhiên muốn đem tôi gả cho anh!

- A?

Từ Chấn Á ngẩn ngơ, theo đó, bên khóe miệng nổi lên một nụ cười khó hiểu, trong mắt kia lóe ra tia sáng mơ hồ, hình như có vẻ thích thú, chàng dăm dăm nhìn nàng.

- Tôi cần nói cho anh biết, - nàng tiếp tục nói, giọng cương quyết, chắc nịch và tự tin. - Tôi vốn không muốn lấy anh, dứt khoát là vậy.

- Thiệt hôn? - Chàng nhếch mép cười. - Vì sao?

- Là thế này, nàng có hơi lúng túng nói, trước hết anh nên biết, tôi không phải là thứ chịu giam mình trong phòng

chiếu chắn. Há phải có người đàn ông mà người đàn bà mới sống được ư, với lại tôi không thể rời bỏ được biệt thự Vân Phi của tôi.

- Biệt thự Vân Phi? Biệt thự ấy ở đâu?

Nàng đường hoàng nói:

- Hiện giờ anh đang ở trong biệt thự Vân Phi đấy.

- À!

Niềm thích thú trong mắt chàng càng lộ ra.

- Tiếp đi.

- Thứ nữa là tôi không biết yêu đương mà cũng không yêu gì anh, nhân tố của hôn nhân trọng yếu là ái tình, cho nên tôi không thể lấy anh.

- Vì sao cô không yêu tôi?

- Anh không đẹp!

- Ồ!

- Vì không có gì đẹp bằng sao trời, mây trôi, gió thổi, cỏ cây, đồng nội, nước chảy, nham thạch..., anh bắt tất phải tức giận, thực ra không có một người nào đáng gọi là đẹp.

- À, chàng ngạc nhiên ngó nàng. Còn gì nữa?

- Thêm vào đó là anh cũng chẳng yêu gì tôi.

- Chắc không?

- Tôi cảnh cáo anh, tôi có trăm ngàn chứng bệnh kỳ cục.

Chàng gục gặc đầu, ngó vào cặp mắt nàng, thấy càng sáng rõ hơn. Chàng hỏi:

- Cô nói hết chưa?

- Tạm đủ.

- Ấy vậy, nghe tôi nói mấy câu đây! Chàng dừng bước,

mỉm cười. Thứ nhất, tôi tuyệt không có ý muốn lấy cô. Thứ hai, tôi cũng không yêu cô. Thứ ba, tôi vốn chưa muốn kết hôn. Thứ tư, ở bên Mỹ tôi đã có bạn gái. Thứ năm, tôi cảnh cáo cô chớ nên yêu tôi, tôi có thiên vạn chứng bệnh quái gở.

Vân Phi run người, tiếp đó lại dần không nổi phải bật cười.

- Cứ thế mà nói, giữa chúng ta không có chi dằng co hết phải không?

- Hoàn toàn không có.

Nàng lại hỏi:

- Kể như đã hiểu biết nhau hết rồi phải không?

- Tôi tin vậy!

- Tốt!

Nàng bắt tay chàng tỏ ra khẳng khái và nghiêm túc.

- Tôi chấp nhận cho anh làm khách tham quan của biệt thự Vân Phi!

Chàng nắm hai bàn tay nàng, nắm thật chặt. Đom đóm lập lòe đưa thoi chung quanh họ.

- Khách của cô thực không ít.

Chàng ngó nhìn mấy con đom đóm.

- Vừa rồi tôi còn nghe được tiếng chim khách gọi cửa!

Hàng mi nàng giương cao.

- Anh thực hiểu.

Nàng nhẹ giọng nói:

- Anh là người thứ nhất biết được biệt thự Vân Phi. Ngày mai, tôi sẽ đưa anh một vòng đi tham quan hết biệt thự một chuyến, anh còn được thấy mái nhà xanh, phòng thủy tinh, quán tử linh và lầu yên hà nữa kia.

oOo

Một tuần đã trôi qua.

Chiều nay, ánh dương chan hòa tuyệt đẹp, cảnh vật êm đềm. Vân Phi đi vào quán Tử Linh, nàng vừa bước vừa lanh lảnh cất cao tiếng hát:

Mây phơn phớt nước mênh mang,

Chim vang tiếng hót ngày tràn ánh dương.

Như tranh núi biết xây tường,

Như mi liễu thắm bên đường ngát xanh.

Xuân quang tưới rắc cây cành,

Chập chờn ong bướm bên hàng cỏ hoa.

Tiếc xuân những luống thiết tha,

E hoa nở sớm xuân qua mất rồi.

Yên Hà sớm tối không ngơi,

Tử Linh quán ấy nào rời được đâu.

Hoa tươi cỏ lạ khoe màu,

Vương theo gió thoảng nơi nào cũng hương.

Lòng lâng lâng hát xướng,

Dạ thoải mái tiêu dao.

Lả ngọn bên bờ suối,

Cỏ thơm vẫn độ nào.”

Hát ca, ca hát trong niềm say sưa, trong ánh dương hòa, trong mùi hương của thảo nguyên và hoa dại, cả đến trong gió nhẹ vi vu của tiết đầu xuân; bất giác tay khiêu chân vũ, nàng hát vang, nàng xoay vòng nhún nhảy... Nàng đem cả

thanh xuân và nhựa sống tràn trề diễn ra trong hang không một bóng người, tợ một con chim nhỏ không bị câu thúc ràng buộc, tợ một áng mây nhõn nhơ bồng bềnh, tợ một ngọn gió nhẹ nhẹ mơn man lướt qua...

Trong lúc nàng mải mê nhảy múa, bất chợt một người từ khóm hoa tím tiến ra.

- Ồ!

Vân Phi giật mình, trở mắt nhìn chàng ta, thì ra là Từ Chấn Á!

- Anh ở đây làm gì nhỉ?

Nàng hơi bức dọc và khó chịu có người đường đột xâm nhập vùng trời đất nhỏ của nàng lại phá vỡ niềm say sưa và vui thú yên tĩnh của nàng.

- “Lả ngọn bên bờ suối, cỏ thơm vẫn độ nào!” Từ Chấn Á chậm rãi hỏi đáp và ngó nàng. Xin thứ lỗi, tôi đường đột xâm nhập vào quán Tử Linh của cô, có biết cho, ở đây quá thơ mộng. “Hoa tươi cỏ lạ khoe màu, vương theo gió

thoảng nơi nào cũng hương.” Tôi chỉ muốn thưởng thức một lát thôi, nào dè ngủ miết mà không hay.

Vân Phi nhìn chàng và ngồi xuống bãi cỏ cạnh chàng.

Nàng hỏi:

- Vì đâu mà anh thích chốn này?

- Nhiều lắm! Từ Chấn Á bất giác thở ra một hơi dài. Tôi ở đây những mấy tiếng đồng hồ rồi, ngắm những chiếc hoa tím rung rinh dưới làn gió, với lại bãi cỏ đuôi chồn mịn màng hình như nó đang ngúc ngoắc... còn có con rắn mối từ trong kẹt đá bò ra, có con chim thẳng chài xớt cá lướt nhanh trên mặt nước, với lại có nàng tiên nhỏ mặc áo trắng cỡi mây giá lâm, trên bãi cỏ bên bờ nước cất cao tiếng hát ngày xuân...

- Nàng tiên ư? Vân Phi dăm dăm ngó chàng. Tôi không tin.

- Tôi xin thề đấy! Chàng nói rất tự nhiên. Đúng là có nàng tiên nhỏ, nàng hát một khúc tuyệt vời, tôi còn nhớ ở phần trước mấy câu.

- Đâu nào?

- “Mây phơn phớt nước mênh mang, chim vang tiếng hót ngày tràn ánh dương. Như tranh núi biếc xây tường, như mi liễu thắm, bên đường ngút xanh. Xuân quang tươi rả cây cành...”

Vân Phi trừng mắt giận, nguýt chàng. Nàng không vui, nói:

- Thì ra là anh đang đùa cợt!

- Cô nói sai rồi, tôi nào có đùa cợt chi đâu. - Từ Chấn Á dăm dăm nhìn nàng, giọng nói có hơi đặc biệt. - Tôi chẳng hề có ý đùa cợt chi cả. Trông kìa, Vân Phi, một áng mây, một cọng cỏ, một đoá hoa dại, một tảng nham thạch cả đến một hạt nước bên dòng suối, một bọt nước, một con cá bạc, hoặc, một con chim, một làn gió mát, một tia mặt trời, một cọng râu xanh, một nhánh cây biếc... thấy thấy đều đẹp tuyệt. Sự sinh động thế này là sự sống tự nhiên, thêm vào đó, lại còn có cô nữa, đã trở thành một sự thực hoàn mỹ. Cô phiêu dật, thoát tục thế ấy... cô chẳng là nàng tiên nhỏ thì lại là gì bây giờ?

Vân Phi ngồi ra đây, đặt cằm trên gối, nàng thần thờ nhìn Từ Chấn Á. Trong cặp mắt hoang dã ngờ nghệch kia có một cái gì lơ lửng.

- Anh biết... anh biết... hẳn anh biết những cái đẹp này.
Nàng lẩm bẩm nói.

- Tôi biết. Từ Chấn Á chừng như bị xem thường. Cô nghĩ rằng tôi không thể thưởng thức được gì hết ư? Này, Vân Phi, cô cho tôi là gì?

- Là chiếc răng bánh xe nhỏ của guồng máy lớn.

Từ Chấn Á ngây người một lát, đoạn chàng bắt đầu ngẫm nghĩ lời nói này, và càng ngẫm nghĩ thì càng cảm thấy thấm thía hơn. Há chẳng phải ư! Máy năm nay, học hành, phấn đấu, cạnh tranh, làm việc, quần quật, bôn ba... đời mặt toàn là máy lớn, máy nhỏ; nhìn thấy toàn là chữ số, biểu đồ, máy tính, điện thoại... đúng vậy, chàng chỉ là chiếc răng bánh xe nhỏ của guồng máy lớn, làm việc không ngừng không nghỉ, làm đến quay mòng, vầng đầu vầng não... Máy năm nay chàng chưa hề nhận chân ra mình, giờ trong một thoáng, nàng thốt lên mấy lời, thật quá

rõ ràng; mình là chiếc răng bánh xe nhỏ của guồng máy lớn!

-Ồ! - Sau một hồi thật lâu chàng mới buột miệng thốt ra một tiếng. Đăm đăm nhìn Vân Phi chàng huyền hoặc nói:

- Vậy thôi, giúp tôi đi, nàng tiên nhỏ, dùng chiếc gậy trong tay nàng đó mà điểm dùm tôi!

Trong tay nàng đang hí hoáy cọng cỏ đuôi chồn dài, nghe nói vậy, nàng không suy nghĩ gì, liền quất cọng cỏ vào người chàng. Chàng lại chẳng khỏi rùng mình, dường thể đó là cây ma bôn của tiên nữ thực, đã thay gân đổi cốt, đã đánh đuổi cái thai phàm xác tục của chàng.

- Bây giờ, chàng trầm ngâm nói, tôi có đẹp ra được tí nào chưa?

- Nói sao?

- Nhớ buổi chiều đầu tiên nói chuyện ấy không? Chàng chăm chú nhìn nàng. Giờ thì cô thử so sánh giữa tôi và cọng cỏ đuôi chồn trong tay cô, xem cái nào đẹp hơn?

Nàng so sánh thiệt, hết nhìn cổ đuôi chồn lại nhìn Từ Chấn Á, rồi lại nhìn cổ đuôi chồn và rồi lại nhìn Từ Chấn Á, rồi lại nhìn cổ đuôi chồn và rồi lại nhìn Từ Chấn Á nữa. Sau đó, nàng phá lên cười giòn, vút cọng cỏ đi, nhảy cẫng lên, nói:

- Tôi thấy ra rồi, anh bị lây trăm ngàn chứng bệnh kỳ cục của tôi mau quá!

- Hả vậy.

- Đi! Nàng nắm cánh tay chàng. Chúng ta đến lầu Yên Hà, tôi có nhiều thứ để anh ngắm!

- Chắc là cô cho tôi xem vũ hội thần tiên!

Chàng lẩm bẩm nói và bước theo nàng đi về phía quần sơn mút ngàn.

- Má ơi! Má, má phải buộc Vân Phi trang điểm cho đẹp hơn tí nữa chứ, người chị hai Vân Nghê lại òn ỷ xúi giục người mẹ. Từ khi Từ Chấn Á về đây ở tới giờ sao con thấy em con chẳng có gì thay đổi cho ra dáng. Đẳng này lại

càng khùng nặng!

- Còn nói gì bây giờ, bà mẹ thở ra. Khi Chấn Á mới tới, đã ra trò gì nữa đâu, mà cũng lạ, mấy tháng nay cậu ta lại học đòi theo Vân Phi, chẳng chừng diện sửa soạn, ngoại trừ đi làm việc thì thôi, còn cứ mãi lẻo đẹo theo Vân Phi ra ngoài núi suốt ngày.

- Ấy vậy, chẳng là... Vân Nghê hàm ý ngó nhìn mẹ. Cũng không sai gì!

- Con không biết, chúng nó... chúng nó vốn như hai trẻ nít, ngày ngày toàn nói cây to cây nhỏ, hoa kèn, cá bạc, cá vàng, cỏ đuôi chồn... Ồi thôi, Vân Nghê, má nói cho con rõ, chẳng những Vân Phi nhà ta là một con khùng, đằng này má thấy... má thấy... cái cậu Từ Chấn Á cũng là một thằng khùng nốt!

Vân Phi đứng ngoài cửa sổ, sau khi nghe, lệt hết câu chuyện của mẹ và chị, nàng ngáy dài, hít mũi, quày quả hướng phía sau sườn núi bỏ đi một nước.

Băng qua mái nhà xanh, tới phòng thủy tinh, nàng ngồi

trên phiến nham thạch to, lại lột hết giày vớ, nhúng chân xuống dòng sông, gót chân khuấy khuấy bì bõm chẳng ngừng. Bây giờ trời đã xế chiều, mặt trời đang rụng dần về phía quán Tử Linh, ráng chiều trải đầy trời, nhiều áng mây sáng rực, màu sắc lạ lùng, ánh xuống nhuộm hồng cả dòng sông. Nàng đưa tay chống cằm, đắm đắm chìm trong sự nghĩ ngợi miên man, bỗng dưng cảm thấy nổi tịch mịch đâu đâu, lạ kỳ, bốn bề đều vắng vẻ.

Tiếng rong róc của dòng nước, tiếng ríu rít của chim về tổ, tiếng khẽ ngâm của cơn gió nhẹ, tiếng sáo của tự nhiên không ngừng đưa đến bên tai... dù bao thứ dồn dập đưa tới mà vẫn thấy vắng vẻ. Vì sao? Nàng lắng tai để ý, trong tiềm thức hồ như thoáng có một sự đợi chờ tiếng gì nữa.

- Vân Phi! Vân Phi! Cô ở đâu?

Tiếng kêu gọi của chàng trai phá bầu không khí vọng lại. Vân Phi cảm thấy rộn rã, lòng dấy lên một thứ gì lâng lâng khó tả, khoe miệng nổi lên một nụ cười tươi; anh chàng khùng lại tới.

- Vân Phi! Vân Phi! Vân Phi!

Theo tiếng gọi, Từ Chấn Á đã xuất hiện nhìn Vân Phi ngồi trên tảng nham thạch, chàng trách móc:

- Hay thiệt, cô ngồi đây mà biệt lên tiếng, để tôi phải tìm cô khắp biệt thự Vân Phi, mệt đờ hết hơi hết sức, sao cô chẳng ý gì tới tôi?

- Tôi đang nghĩ...

- Nghĩ gì?

Nàng lắc đầu mỉm cười mơ hồ.

- Tôi cũng không biết, nàng khe khẽ đáp.

Từ Chấn Á ngó nàng, những tia sáng nhạt của mặt trời sắp lặn phơn phớt trên người, trên mái tóc, trên khuôn mặt nàng, đôi nhãn châu đen lay láy, ánh lên một vẻ gì ấy mà chàng chưa từng thấy, ôn nhu như mộng, long lanh chẳng khác hai vì sao, cái hoang dã trên người nàng chẳng biết đã mất đi tự lúc nào, bây giờ, thấy ra nàng có vẻ trầm tĩnh lạ.

- Này. - Chàng khẽ lên tiếng và rảo bước tới tảng nham thạch nhô khỏi mặt nước bên cạnh nàng. - Có chỗ nào cho tôi ngồi chăng?

Người nàng nhích qua, chừa ra một chỗ trống kế bên.

- Hình như Phi có hơi buồn thì phải? Chàng nói và ngồi xuống cạnh nàng.

- Má với chị hai vừa trách mắng chúng mình!

- Thiệt hôn?

- Người nói tôi là một con khùng, và anh cũng là một tên ngốc!

Chàng bặm chiếc môi, muốn bật cười. Một cảm giác mới là lạ len trong người. Chàng ngó thẳng nàng, nụ cười tản mát qua đầu mày khóe mắt.

- Anh cười gì nào?

- Lời nói của mẹ Phi vậy mà có lý.

- Hứ! Nàng nhún vai. Tôi chẳng thấy có lý chút nào!

- Trông kìa! - Chàng chỉ tay nói. - Một con chim thúy!

Nàng ngó theo, quả nhiên, một con chim thúy rất đẹp, toàn thân màu lam, ánh về phía mặt trời phát ra những tia lóng lánh như kim cương. Nó đang chấp chới lượn vòng trên mặt nước, cánh chao chao dường thể đang đùa bỡn, sau đó nó đậu lại trên một chóp nhám thạch và lộ ra nét kiêu ngạo, đưa chiếc mỏ dài xinh xắn rửa rửa lông; vừa rửa, nó vừa nghiêng nghiêng đầu, láo liêng đôi tròng mắt tợ hồ đang nghe ngóng gì. Thế rồi, lại một con chim thúy khác lướt gió bay tới, sà thẳng trong sáng nước trước mặt con chim thúy kia.

- Á, lại thêm một con nữa kìa! Vân Phi khẽ reo lên.

- Phải, con chim trống đấy, con trên chóp đá kia à con mái.
Từ Chấn Á nói, cánh tay chàng đã choàng qua lưng Vân Phi tự lúc nào mà không hay biết.

Con chim thúy trống sà nước, bắt đầu nho nhỏ líu lo, là là đánh một vòng để triển lãm bộ lông mượt đẹp, đoạn, nó đậu trên một tảng đá đối diện con kia, đôi chân xinh xinh tung tăng nhún nhún, cánh xòe rộng, rồi nghênh đầu cất tiếng hót thanh thót...

- Ô, tuyệt đẹp! - Vân Phi thần thờ buột miệng khen. - Mà kìa, nó đang làm gì nhỉ?

Từ Chấn Á nhìn Vân Phi. Em! Nàng tiên nhỏ chốn sơn lâm, em đã dạy anh bao nhiêu thứ, giờ tới phiên anh dạy lại em đây.

- Nó đang tỏ tình. - Chàng thấp giọng, nói trù mền. Đây là tự nhiên, em hiểu chẳng? Trời đất sinh ra muôn vật, có núi có nước, có cây có hoa, có âm có dương, có chim thúy trống cũng phải có chim thúy mái chớ.

- Ờ há!

Nàng ngó chàng, mắt mở to ngời sáng.

- Hiện giờ, con trống đang ve vãn xin tình yêu với con mái,

cô nàng làm dáng ngồi trên cao chờ đợi anh chàng, anh chàng cũng hết sức tỏ ra anh phong để mua chuộc cảm tình với cô nàng.

- Ờ há!

- Em thích tự nhiên, em yêu cái đẹp, em nên biết, tình yêu cũng là tự nhiên, với lại, tình yêu là đẹp nhất. Em trông chúng nó kìa!

Nàng nhìn chúng, con chim thúy trống đã nhảy tới tảng nham thạch của bạn gái nó, mừng tượng đang ghẹo nguyệt trên hoa, chúng nó có vẻ then thùng bển lển, một con thì muốn lân la, một con thì khép nép làm duyên nửa xô nửa né, con này ngó nhìn con kia, cất tiếng hót, nhảy tung tăng, xòe cánh, rồi xán lại, kề bên rửa lông rửa cánh cho nhau... bộ lông cánh lam ánh kia rục ra vô số tia óng ánh, loá mắt.

- Một sự tự nhiên tuyệt mỹ, - chàng tiếp tục nói. - Đây là cuộc đời, là nguồn gốc của thiên địa vạn vật tồn tại..., trời đất tạo ra chúng vì muốn để chúng yêu đương, cho nên, có cô nàng khùng, tất phải có anh chàng ngốc!

Đầu chàng cúi xuống, trong khi nàng còn chìm vào phút giây mê mẩn, chiếc môi chàng đã áp lên chiếc môi nàng, cánh tay chàng choàng qua ôm chặt người nàng. Giòng nước bập bồng, gió nhẹ khẽ ngâm, chim thúy đang chiêm chếp thỏ thẻ yêu đương... tiếng sáo của vạn vật đều im bật, trời đất hỗn độn..., nàng từ trong vòng tay chàng ngước đầu lên, mắt say sưa nhìn chàng không chớp động. Đôi nhãn châu đen láy long lanh kia bây giờ thấy ra vẻ thần thờ, yếu mềm và rất đáng thương.

- Tôi... tôi... tôi đã nói kia mà, tôi... không là thứ người con gái phải có người thanh niên mới sống được.

Nàng nói một cách đáng thương làm sao.

- Có điều, em vì anh mà sống, chàng đắm đuối nhìn nàng.

- Tôi ... tôi... tôi không thể rời biệt thự Vân Phi được, nàng ngập ngừng.

- Ai muốn em rời bỏ đâu, chỉ là em nên chịu tìm thêm một nam chủ nhân cho biệt thự Vân Phi, mình em mà chiếu cố

một biệt thự lớn thế này há chẳng cô độc lắm sao? Anh sẽ là nam chủ nhân tốt nhất!

- Vả lại.... vả lại... Cái vẻ nàng càng thêm đáng thương. Em... em... em còn có trăm ngàn chứng bệnh kỳ cục kia!

- Anh còn có ngàn vạn chứng bệnh quái gở đây!

- Với lại... với lại, em đã nói... em không ưng lấy chồng!

- Thứ chuyện ngô nghê ngốc nghếch ấy mình đã nói, xong, đấy chẳng qua là vì mình chưa kinh nghiệm, cũng chưa hiểu biết được cuộc đời này!

- Hơn nữa... hơn nữa, anh chẳng bảo là anh đã có bạn gái ở bên nước Mỹ đó ư?

- Chẳng qua là anh phụ họa chuyện cho vui đó thôi, vì em làm dáng quá đi!

-Ồ! Nàng trở to đôi mắt. Có điều... có điều...

- Nè, nghỉ đi! Chàng nói. Anh có phương thuốc để trị mấy

chứng bệnh: “vớ lại, hơn nữa, vả lại, có điều” của em rồi!

Mau lẹ, chiếc môi chàng lại áp chặt trên chiếc môi nhỏ mim mím, ngập ngừng, đáng thương kia. Nàng khe khẽ rên, nàng thở dồn, và rồi cánh tay nàng quàng qua cổ chàng ghì chặt.

Trời đất yên lặng, chỉ có tiếng nước vỗ bập bồng và gió nhẹ thổi vi vu. Đôi chim thúy kia bây giờ đã không còn kêu chim chiếp và nhảy múa nữa, chúng đứng trang nghiêm trên tảng nham thạch, hai chiếc đầu chụm lại chăm chăm nhìn họ, hồ như cũng hiểu ra mình đã hoàn thành nhiệm vụ thần thánh thế nào. Vốn, trong truyện thần thoại Hy Lạp chim thúy chính là do đôi bạn thần tiên yêu nhau biến ảo thành. Chúng dạm đầu kề tai một hồi, đoạn xoè cánh song bay vút mất dạng.

Mặt trời đã khuất sau dãy núi xa, bóng tối âm thầm buông xuống. Góc trời đã nhấp nháy một vì sao đầu tiên của đêm hè. Những con đom đóm từ trong bụi cỏ bay ra, lập lòe vây quanh họ như đưa thoi, một con ếch xanh trong hốc nham thạch lộ đầu nghe ngóng, trên cây đa có con ve sầu đang hát... Đám khách của biệt thự Vân Phi đều lặng lẽ tề tựu,

trong bóng đêm, đôi nam nữ chủ nhân bảo hộ chúng.

Thế giới này là của những người yêu nhau. Phải chăng?

HẾT